

Sygn. akt I ACa 478/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Roman Dżiczek

Sędziowie: SA Ewa Kaniok (spr.)

SO (del.) Ewa Dietkow

Protokolant: ref. staż. Piotr Czyżewski

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Z. B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi (...) W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt I C 729/11

I oddala apelację;

II nie obciąża Z. B. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Sygn. akt I ACa 478/14

UZASADNIENIE

Powódka Z. B. w pozwie z dnia 19.07.2011 r. wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta (...) W. kwoty 180.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu - tytułem odszkodowania za pozbawienie jej udziału wynoszącego 1/2 w prawie własności lokalu mieszkalnego o numerze (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), którego sprzedaż nastąpiła na mocy decyzji wydanych z rażącym naruszeniem prawa, oraz kwoty 75.000 zł tytułem utraconych korzyści w wysokości 1/2 wartości czynszu najmu za ten lokal za okres od 17.10.1997 r. do dnia wydania wyroku wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Powódka wskazała, iż przedmiotowa nieruchomość objęta była działaniem dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) W. (Dz. U. Nr 50, poz. 279) Decyzją z dnia 08.11.2002 r. wydaną przez Prezydenta (...) W. powódce przyznane zostało prawo użytkowania wieczystego gruntu nieruchomości przy ul. (...) w W. w udziale wynoszącym 1/2. Współwłaściciele budynku wystąpili o stwierdzenie nieważności decyzji, na mocy których sprzedano lokale w tym budynku, w tym lokal nr (...). Decyzją SKO z dnia 28.08.2006 r. stwierdzono, że

decyzja nr (...) z dnia 28.03.1979 r. w sprawie sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) w W. (syng. akt (...)) wydana została z naruszeniem prawa.

Wyrokiem z dnia 22.01.2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od Z. B. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji wskazał:

Współwłaścicielką nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), o powierzchni 232 m², oraz stanowiącego odrębną nieruchomości budynku położonego na tym gruncie była do udziału wynoszącego 1/2 powódka Z. B.. Przedmiotowa nieruchomość z dniem 21.11.1945 r. na podstawie dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...)W.y (Dz. U. nr 50, poz. 279) przeszła na własność Gminy (...) W., a następnie na mocy art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 20.03.1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. nr 14, poz. 30) stała się własnością Skarbu Państwa. Dotychczasowi współwłaściciele w dniu 31.12.1948 r. złożyli do Zarządu Miejskiego w (...) W. wniosek w trybie art. 7 dekretu, o przyznanie prawa własności czasowej do przedmiotowej nieruchomości.

Decyzją z dnia 07.09.1968 r. Prezydium Rady Narodowej (...) W. odmówiło dawnym właścicielkom H. Z. i Z. B. ustanowienia wieczystego użytkowania gruntu z powołaniem się na art. 5 dekretu. W dniu 26.10.1968 r. Minister Gospodarki Komunalnej utrzymał powyższą decyzję w mocy. W dniu 24.07.1998 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i (...) Miast stwierdził, że orzeczenie Prezydium Rady Narodowej (...) W. z dnia 07.09.1968 r. oraz decyzja Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 26.10.1968 r. w części określonej w aktach notarialnych dotyczącej sprzedanych lokali o numerach: (...) oraz udziałów przypadających właścicielom tych lokali w części budynku i jego urządzeniach służących do wspólnego użytku ogółu mieszkańców, a także gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste nabywcom tych lokali, zostały wydane z naruszeniem prawa, a w pozostałej części stwierdził ich nieważność. Decyzją z dnia 23.10.1998 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast uchylił własną decyzję z dnia 24.07.1998 r. w części dotyczącej stwierdzenia nieważności orzeczenia Prezydium rady Narodowej (...) W. z dnia 07.09.1968 r. i w tym zakresie przekazał sprawę do rozpoznania według właściwości do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W.. W dniu 06.10.1999 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. uchyliło decyzję Prezydium Rady Narodowej (...) W. z dnia 07.09.1968 r. w części, z wyłączeniem części określonej w aktach notarialnych dotyczących sprzedanych lokali o numerach (...) oraz udziałów przypadających właścicielom tych lokali w części budynku i jego urządzeniach służących do wspólnego użytku ogółu mieszkańców, a także gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste nabywcom tych lokali, i w tym zakresie przekazało sprawę do ponownego rozpoznania Prezydentowi (...) W..

Mocą decyzji Prezydenta (...) W. Nr (...) z dnia 08.11.2002 r. powódce przyznane zostało w 1/2 części prawo użytkowania wieczystego zabudowanego gruntu nieruchomości przy ul. (...) w W. w udziale wynoszącym o, (...) części.

Przed rozpoznaniem wniosku dekretowego byłych właścicieli nieruchomości doszło do wydania przez Naczelnika Dzielnicę P. Nr (...) w dniu 28.03.1979 r. decyzji, mocą której wyrażono zgodę na sprzedaż R. T. lokalu nr (...) położonego w budynku przy ul. (...), oraz części budynku i innych urządzeń służących do wspólnego użytku mieszkańców, z równoczesnym oddaniem w użytkowanie wieczyste takiej części gruntu, na którym usytuowany jest budynek.

W dniu 06.07.2004 r. T. M. – następca prawny byłych właścicieli nieruchomości złożyła wniosek o stwierdzenie nieważności w/w decyzji Naczelnika Dzielnicę P. z dnia 28.03.1979 r.

Decyzją z dnia 28.08.2006 r., sygn. akt(...) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. działając na podstawie art. 158 § 2 w zw. z art. 156 § 2 k.p.a. stwierdziło, iż decyzja Naczelnika Dzielnicę P. nr (...)z dnia 28.03.1979 r. wydana została z naruszeniem prawa, jednakże nie stwierdziło jej nieważności z powodu nieodwracalnych skutków prawnych, jakie wywołała.

Z. B., przed wniesieniem niniejszego powództwa występowała do tutejszego Sądu z roszczeniami odszkodowawczymi, w których jako podstawy faktyczne wskazywała wadliwe decyzje administracyjne o sprzedaży lokali oznaczonych numerami (...), w budynku położonym w W. przy ul. (...).

Wyrokiem z dnia 17.07.2009 r., sygn. akt I C 40/08 Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził na rzecz powódki od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta (...) W. odszkodowanie za uszczerbek majątkowy spowodowany wydaniem decyzji administracyjnych o sprzedaży lokali nr (...). Wyrokiem z dnia 03.11.2011 r., sygn. akt I ACa 874/11 Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo. W uzasadnieniu swego orzeczenia, Sąd Apelacyjny wskazał, iż decyzje o sprzedaży lokali oznaczonych numerami (...) nie mogą być zakwalifikowane jako samoistne źródła szkody w postaci niemożności uzyskania wieczystego użytkowania i praw do budynku na tych częściach nieruchomości, które ostatecznie zostały objęte umowami sprzedaży, bowiem źródłem tak rozumianej szkody jest decyzja o odmowie ustanowienia własności czasowej. Mimo prawomocnego podważenia legalności tej decyzji w 1998 r. i istnienia prawnych możliwości wynikających z art. 160 k.p.a., powódka nie domagała się zapłaty stosownego odszkodowania. Już w 1998 r., powódka dysponowała niezbędnym prejudykatem, zaś jej roszczenie odszkodowawcze stało się wymagalne. Brak względów natury prawnej, które pozwalałyby uznać, że to samo roszczenie o wynagrodzenie tej samej szkody – w postaci trwałej utraty lokali nr (...), powstało ponownie z dniem podważenia decyzji lokalowych (w roku 2005), otwierając ponownie powódce drogę do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego, które pozostawało wymagalne już od decyzji z dnia 26.10.1998 r.

Wyrokiem z dnia 23.11.2011 r., sygn. akt I C 22/11 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo Z. B. o zapłatę odszkodowania za sprzedany na podstawie wadliwej decyzji administracyjnej lokal mieszkalny nr (...), położony w W. przy ul. (...), uwzględniając, podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Wyrokiem z dnia 21.06.2013 r., sygn. akt I ACa 104/12 Sąd Apelacyjny w Warszawie zaskarżony przez powódkę wyrok uchylił w części dotyczącej żądania zapłaty odszkodowania za tzw. szkodę rzeczywistą i w tym zakresie sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. Na podstawie przeprowadzonych dowodów, zawartych w aktach sprawy Sądu Rejonowego dla W. Śródmieścia w Warszawie, sygn. akt I Co 1562/09 w postaci wniosku o zavezwanie przez Z. B. pozwanego Skarbu Państwa do próby ugodowej oraz protokołu rozprawy z dnia 30.09.2009 r., Sąd Apelacyjny dodatkowo ustalił, iż w dniu 07.08.2009 r. wpłynął do Sądu Rejonowego dla W. Śródmieścia w Warszawie wniosek Z. B. o zavezwanie Skarbu Państwa – reprezentowanego przez Prezydenta (...) W. do próby ugodowej w przedmiocie roszczenia o zapłatę odszkodowania w wysokości 720.000 zł za pozbawienie powódki prawa własności lokali nr (...) w budynku przy ul. (...) w W., a na rozprawie w dniu 30.09.2009 r., Przewodniczący stwierdził, iż do zawarcia ugody nie doszło. Ponieważ zavezwanie do próby ugodowej uznawane jest za czynność podjętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia, Sąd II instancji uznał, iż w tej sytuacji nastąpiła przerwa biegu przedawnienia, i że w dniu 30.09.2009 r. 3 – letni termin przedawnienia zaczął biec na nowo. Ponieważ Sąd I instancji błędnie przyjął, iż nastąpiło przedawnienie roszczenia o zapłatę odszkodowania za szkodę rzeczywistą, w rezultacie doszło do nierozpoznania istoty sprawy w tym zakresie, co skutkowało koniecznością uchylecia wyroku w tej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I Instancji.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd I instancji wskazał, że powódka wiązała szkodę w postaci utraty wartości lokalu mieszkalnego nr (...) z decyzją Naczelnika Dzielnicy W. P. z dnia 28.03.1979 r., mocą której wyrażono zgodę na sprzedaż R. T. lokalu nr (...) położonego w budynku przy ul. (...), która to decyzja uznana została za wydaną z naruszeniem prawa mocą decyzji z dnia 28.08.2006 r. wydanej przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W..

Decyzja, której wydanie z naruszeniem prawa stwierdziło SKO w 2006 r. zapadła przed dniem 01.09.2004 r., czyli przed uchyleciem art. 160 k.p.a., co implikowało przyjęcie przez Sąd Okręgowy za podstawę prawną żądania zgłoszonego przez powódkę art. 160 k.p.a. Zgodnie z art. 5 ustawy z 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw (Dz. U. nr 162, poz. 1692) wprowadzającej nowe regulacje dotyczące odpowiedzialności za szkody wyrządzone w związku z wykonywaniem władzy publicznej, zmiany nią wprowadzone nie mają zastosowania do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed wejściem w życie ustawy. W tym zakresie stosuje się bowiem przepisy art. 417, 419, 420, 420¹ k.c. oraz art. 153, 160, 161 § 5 k.p.a. w brzmieniu dotychczasowym.

W ocenie Sądu Okręgowego, stwierdzenie przez organ nadzorczy, że decyzja z dnia 28.03.1978 r. o sprzedaży lokalu nr (...) została wydana z naruszeniem prawa, nie uzasadnia zakwalifikowania tej decyzji jako samoistnego źródła szkody w postaci niewiększa do majątku powódki tej wartości, jaką uosabiał sprzedany lokal nr (...). Źródłem tak rozumianej szkody jest bowiem wcześniejsza decyzja o odmowie ustanowienia prawa własności czasowej. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Warszawie w przywołanym wyżej wyroku z dnia 03.11.2011 r., sygn. akt I A Ca 874/11, w wydanym w sprawie z powództwa Z. B. w analogicznej sprawie, utrata własności budynku jest następstwem decyzji z dnia 26.10.1968 r., utrzymującej w mocy decyzję o odmowie przyznania dawnym właścicielom prawa własności czasowej. Legalność tej decyzji podważono prawomocnie w roku 1998. Zanim to nastąpiło, decyzja odmowna pozostawała w obrocie, wywołując wynikające z niej skutki prawne: budynek przeszedł na własność Skarbu Państwa. Decyzja dotknięta wadami wymienionymi w art. 156 § 1 k.p.a. korzysta z domniemania prawidłowości i ma moc obowiązującą, dopóki nie zostanie usunięta z obrotu prawnego w trybie i na zasadach określonych w k.p.a. Wydając zatem decyzje o sprzedaży lokali, uprawniony organ administracji państwowej decydował o sprzedaży nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa. Decyzje o sprzedaży lokali należy wobec tego ocenić tylko jako kolejne zdarzenia w łańcuchu przyczynowo-skutkowym, zapoczątkowanym decyzją z dnia 28.10.1968 r. To ta decyzja, a nie decyzje lokalowe, spowodowała utratę własności. Sąd Okręgowy w pełni podzielił powołany pogląd. Ponadto zdaniem Sądu I instancji w opisanej sytuacji powódka Z. B. doznała jednej szkody. Na skutek decyzji odmawiającej przyznania prawa własności czasowej utraciła własność budynku i związanego z nim prawa do gruntu, zaś decyzja o sprzedaży lokalu nr (...) nie spowodowała żadnego nowego uszczerbku. Stwierdzenie niezgodności z prawem tej decyzji, samo przez się nie skutkuje powstaniem nowego roszczenia odszkodowawczego, gdyż warunkiem powstania takiego roszczenia jest istnienie szkody wywołanej tą decyzją administracyjną. Poza sporem pozostaje fakt, iż powódka nie dochodziła odszkodowania za szkodę wynikającą z wadliwej decyzji dekretovej, co mogła już czynić w 1998 r., po uzyskaniu decyzji nadzorczej. Podkreślono, iż brak względów natury prawnej, które pozwalałyby uznać, że to samo roszczenie o wynagrodzenie tej samej szkody – w postaci trwałej utraty lokalu nr (...), powstało ponownie z dniem podważenia decyzji lokalowej (w 2006 r.), otwierając ponownie powódce drogę do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego, które pozostawało wymagalne już od decyzji z dnia 26.10.1998 r. Z chwilą, w której decyzja z dnia 26.10.1998 r. stała się ostateczna, powódka uzyskała pewność, iż nie otrzyma w użytkowanie wieczyste tej części gruntu, która związana jest z lokalem nr (...) i nie zostanie jej przywrócona – również w tej części – własność posadowionego na nim budynku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.06.2013 r., sygn. akt I CSK 637/12).

Mając te względy na uwadze, Sąd I instancji uznał, iż roszczenie o zapłatę odszkodowania w kwocie 180.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami - za szkodę rzeczywistą jest niezasadne, bez konieczności szerszego omawiania dalszych zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną, w tym zarzutu przedawnienia, który to zarzut w świetle bezspornych ustaleń poczynionych przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie I ACa 104/12 dotyczących przerwy biegu przedawnienia, uznać należy za nieuzasadniony (art. 160 § 6 k.p.a.).

Sąd Okręgowy przyjął, iż żądanie powódki jest również bezpodstawne w zakresie roszczenia obejmującego utracone korzyści. Zgodnie z treścią uchwały Pełnego Składu Sądu Najwyższego z dnia 31.03.2011 r., jeżeli ostateczna wadliwa decyzja administracyjna została wydana przed dniem wejścia w życie Konstytucji, odszkodowanie przysługujące na podstawie art. 160 § 1 k.p.a. nie obejmuje korzyści utraconych wskutek jej wydania, choćby ich utrata nastąpiła po wejściu w życie Konstytucji (III CZP 112/10, OSNC 2011/7-8/75).

Z powyższych względów Sąd I instancji oddalił powództwo w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości oraz zarzucając:

1. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości;
2. naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez jego całkowite pominięcie, w kontekście sytuacji materialnej powódki oraz podeszłego wieku oraz rozbieżności w orzecznictwie w sprawach dotyczących nieruchomości przy ulicy (...);

3. naruszenie art. 4171 § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji RP, poprzez całkowite jego pominięcie w zakresie odpowiedzialności Skarbu Państwa za wyrządzoną szkodę.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach procesu.

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. W apelacji nie podniesiono zarzutu naruszenia art. 233 par. 1 k.p.c., nie kwestionowano zatem oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji ani ustaleń, które na podstawie tych dowodów zostały poczynione.

Zarzut nierozpoznania istoty sprawy z uwagi na niedopuszczenie przez sąd dowodu z opinii biegłego celem wyceny nieruchomości, jest zarzutem chybionym, gdyż jak trafnie wskazał sąd I instancji, w sytuacji gdy decyzja o sprzedaży lokalu nr (...) nie może być zakwalifikowana jako samoistne źródło szkody, zbędne jest ustalanie wartości lokalu przy pomocy dowodu z opinii biegłego. Powyższa wartość nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Podkreślić należy, że Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 3.11.2011r. sygn. I A Ca 874/11 oddalił powództwo Z. B. o odszkodowanie za pozbawienie jej udziału w prawie własności lokali (...) znajdujących się w tym samym budynku co lokal nr (...) objęty niniejszym postępowaniem, dochodzone z powołaniem się przez powódkę na fakt, że decyzje o sprzedaży lokali nr (...) wydane zostały z naruszeniem prawa, przyjmując iż decyzje o sprzedaży w/w lokali nie stanowiły samoistnego źródła szkody. Źródłem szkody zdaniem sądu była w w/w przypadku decyzja o odmowie ustanowienia własności czasowej z dnia 7.09.1968r. wydana przez Prezydium Rady Narodowej (...) W. i decyzja Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 26.10.1968r. oddalająca odwołanie od w/w decyzji (k.126-132v). Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od tego wyroku.

Stan faktyczny w sprawie niniejszej różni się od stanu faktycznego w sprawie A Ca 874/11 jedynie tym, iż odnośnie sprzedaży lokalu nr (...)zapała oddzielna decyzja (w stosunku do decyzji o sprzedaży lokali nr (...)). Podjęcie w/w decyzji nastąpiło 28.03.1979r. Zgodnie z decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z 28.08.2006r., decyzja z 28.03.1979r. o sprzedaży lokalu nr (...)wydana została z naruszeniem prawa.

W sprawie niniejszej tak samo jak w sprawie I A Ca 874/11 utrata własności tej części budynku, w której znajduje się lokal nr (...) była następstwem decyzji z dnia 26.10.1968r. utrzymującej w mocy decyzję z dnia 7.09.1968r. o odmowie przyznania prawa własności czasowej do nieruchomości gruntowej, na której wzniesiony został budynek, którego część składową stanowi lokal nr (...)(w istocie bowiem lokale nr (...) znajdują się w tym samym budynku, położonym na tej samej nieruchomości).

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko sądu I instancji, iż w sytuacji, gdy odmowna decyzja dekretowa nie została wyeliminowana z obrotu prawnego albowiem Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i (...) Miast decyzją z 24.07.1998r. stwierdził, że orzeczenie administracyjne z 7.09.1968r. w części dotyczącej sprzedanych lokali (...) oraz udziałów przypadających właścicielom tych lokali w użytkowaniu wieczystym gruntu wydane zostało z naruszeniem prawa, źródłem szkody jest decyzja dekretowa z 7.09.1968r. o odmowie przyznania prawa własności czasowej. To na skutek w/w decyzji budynek w części obejmującej lokal nr (...) przeszedł na własność Skarbu Państwa. Rozważania prawne przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny podziela.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 4171par. 2 k.c. Rację ma sąd I instancji, że przepis ten nie ma w sprawie zastosowania z uwagi na fakt, że decyzja o sprzedaży lokalu nr (...) zapała 23.08.1979r.

W tym miejscu wystarczy odwołać się do treści uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 31.03.2011r. sygn. III CZP 112/10, do której odwołał się sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zgodnie z tą uchwałą, jeżeli ostateczna wadliwa decyzja administracyjna wydana została przed dniem 1.09.2004r. do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej taką decyzją, której nieważność lub wydanie z naruszeniem art. 156 par. 1 k.p.a. stwierdzono po tym dniu, ma zastosowanie art. 160 par. 1, 2, 3 i 6 k.p.a. Sąd Apelacyjny podziela wykładnię, iż zmiany wprowadzone ustawą z 2004r. o zmianie ustawy kodeks cywilny oraz niektórych ustaw nie mają zastosowania do odszkodowania za uszczerbek spowodowany wadliwymi decyzjami administracyjnymi, które zapadły przed wejściem w życie w/w ustawy z 2004r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalił ją.

Powódka nie wykazała aby w sprawach dotyczących nieruchomości przy ul. (...) w W. zapadały rozbieżne rozstrzygnięcia, zatem nie ma podstaw do przyjęcia, że sąd I instancji obciążając powódkę obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz Skarbu Państwa- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa naruszył art. 102 k.p.c. Sam tylko podeszły wiek powódki i jej trudna sytuacja materialna nie są w ocenie Sądu Apelacyjnego wystraczające do zmiany rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku.

Gdy idzie o koszty procesu za II instancję Sąd Apelacyjny zastosował art. 102 k.p.c. mając na uwadze okoliczność, iż ciężący na powódce obowiązek uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów procesu za I instancję w kwocie 7200 zł. pozwala na ocenę, iż obciążenie powódki dalszymi kosztami stanowiłoby dla niej ciężar nie do udźwignięcia albowiem utrzymuje się ona wyłącznie z emerytury w kwocie 1270 zł. netto łącznie dodatkiem pielęgnacyjnym.

MS/C W..4 Wyrok Sądu odwoławczego